



Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 22.

V Ptuj v nedeljo dne 30. maja 1909.

X. letnik.

Blato mečejo . . .

V slovenski javnosti so udomačili izvestni politikastri zadnjih desetletij nečuvno surovost. Kdor čita prvaško časopisje ali posluša prvaške govornike, ta mora kar strmeti nad rovtarskimi ogroženi, ki se tu širijo kakor plevel na polju . . . laž, najumazanejšo laž postavili so si prvaki obeh strank na tron. In z gnusnim smehom mečejo blato na vse, kar je svitlega in čistega v naši domovini.

Zato se vršijo pri nas tudi vsake volitve v znamenju osebnega boja in osebnega psovanja. Nikdar ne vprašajo ti političarji, kakšno je pooblično mnenje nasprotnikovo; ne, oni brskajo edino v njegovih osebnostih, v njegovem in njegove družine privatnem življenju. Zato pač ni čuda, da so v volilni borbi liberalci klerikalnim kandidatom uboj in požig, klerikalci pa liberalnim kandidatom groševanje z nedoletnimi otroci in ugrabljavci. Ves boj se je vršil ravno za osebe. Če se danes ne bodejo pečali ne s Plojevo vinjevo vejico ne z Roškarjevim revolverjem, ravno do tega bi pač imeli, kajti proti naši predni stranki so metali sovražniki največ blata. Ni je skoraj laži na svetu, ki bi jo ne sprožil kak prvaški listič o temu ali onemu naprednjaku. Ali mi se ne bodejo teh osebnih laž branili. Poštenje naprednjakov je previsoka stvar, da bi jo zamotilo doseči bevskanje pouličnih risičkov.

Stvarnega pa nimajo prvaki ničesar povedati. Gospodarsko delo, ki ga izvršujemo v prid našemu ljudstvu, se blišči tako svitlo, da ga ne more očrniti niti najpodlejšje obrekovanje. Zato pa ponavljajo prvaki vedno le zarjavelo in obtabljeno frazo, da smo mi „nemčurji“.

„Nemčurji“! Nerazumljiva in bedasta je ta beseda. Mi nismo še nikogar prekrstili in preazredili. Kdor je Slovenec, ta je in ostane lahko Slovenec tudi v naši stranki. To pričajo lahko tisočeri naši kmetjski pristaši. Kje so torej „nemčurji“? Ali je morda slovenski kmet, ki zahteva, da se njegov otrok nemščine priučijo, zato „nemčur“ ali „jančar“? Ja vraga, potem so vsi prvaški voditelji od Pepčka do Tončka sami pristni „nemčurji“, kajti vsi pustijo svojo deco nemške kake obiskovati. Kaj bi bili „narodni dohtarji in klerikalni duhovniki brez znanja nemščine? . . . Ta tega vzroka tedaj ne moremo biti „nemčurji“. Prvaki morajo imeti torej druge vzroke, da nam mečejo to neumno psovko pred noge. Ali smo morda zato „nemčurji“, ker zahtevamo in želimo v političnem življenju zveze z nemškimi sosedi? Ako smo zato „nemčurji“, potem nosimo radi in s ponosom ta naslov. Kajti mi smo prepričanja — in zadnji dogodki opravčujejo naše mnenje, — da je obstoj naše države, avstro-ogrske monarhije, mogoče edino v trdni zvezi z Nemčijo. Naša država in Nemčija sta srce Evrope. Nepremagljivi sta, dokler ne raztrgati svoje zveze. Ali nismo stali še pred kratkem v vojni nevarnosti? In kdo so bili naši sovragi? Baltske slovenske države — in slo-

vanska Rusija! Šele v tistem hipu je vojna nevarnost odnehala, ko je nemški cesar našemu vladarju dejal: „Zapoveste in nemški vojaki marširajo!“ . . . Mi smo torej zvesti prijatelji nemške zveze in Bog jo naj ohrani v prid miru Evrope. V tej zvestobi nas pač ne bodejo omajili tisti prvaški voditelji, ki potujejo v krvavo Rusijo in iščejo na veleizdajalski način pri carjevih rebelnih prijateljstva.

Sicer pa tudi prvaki niso vodno nasprotniki zveze z Nemci. Tako n. pr. je ravno sedaj odkril ljubljanski „Slovenec“ natančno zvezo Hribarjevih „narodnjakov“ z Nemci. Ta pogodba nosi tudi podpis župana Hribarja samega. Ali je šel pane Hribar tudi med „nemčurje“? In naprej: „narodna stranka“ na Štajerskem se je v teh deželnozborskih volitvah zvezala z nemškimi socialisti. Istotako se je pri zadnjih volitvah v koroški deželni zbor zvezala Brejč-Podgorčeva slovensko-klerikalna stranka s strastnimi krščansko-socialnimi Nemci. Torej so štajerski „narodnjaki“ in koroški slovenski klerikalci pravzaprav tudi „nemčurji“! Pa še mnogo, mnogo takih dokazov imamo. Ali ni podnačelnik štajerske „narodne stranke“ dr. Božič v marenberškem okraju prosjačil pri trdih Nemcih glasove? Da, znal je celo nakrat tako dobro nemško, da je prijel nemške shode, na katerih ni znil niti besedice o svojem vseslovenskem programu. Klerikalni poslanec dr. Verstovšek je istotako poskušal nemške shode prirejati, čeprav se mu to ni posrečilo. Ali sta Božič in Verstovšek tudi „nemčurja“? Kdo potem na Štajerskem in Koroškem pravzaprav ni „nemčur“? To politično godlo naj razume kdorkoli jo more . . .

Mislimo, da smo dovolj jasno dokazali brezmiselnost in otročjo površnost psovke „nemčur“. Tako žalostno pogoreli hofrat Ploj je sicer šele pred par dnevi v državnih zbornici milo jokal, češ da delajo „nemčurji“ nato, da se slovenske uradnike v nemške pokrajine prestavlja. Ali tudi ta greh „nemčurstva“ vzamemo na se. Kajti ponižno mislimo, da je to le v korist dotičnim slovenskim uradnikom. Kajti ko bi n. pr. hofrat Ploj svojo mladost ne preživel v nemških pokrajinah, ne napravil bi nikdar svojo „karijero“; mož bi gotovo ne bil danes c. kr. dvorni svetnik . . . Torej tudi s tem naukom se ne more hudobnim „nemčurjem“ do živenga!

Ali povejmo odkrito, kaj je „nemčurstvo“! S to grdo psovko pouličnih capinov hoče se označiti edino željo po skupnem napredno-gospodarskem delu Slovencev in Nemcev. Zadnje volitve so dokazale, da so spodnještajerska mesta in trgi nemški, medtem ko je dežela slovenska. Nemški od kmeta in kmet od njih; meščani in tržani so odvisni kmet prodaja svoje pridelke nemškemu kupcu in nemški trgovec ali obrtnik prodaja svoje blago slovenskemu kmetu. Eden imata od drugega dobiček! Vsi gospodarski interesi Slovencev in Nemcev na Štajerskem ter Koroškem so skupni, so ednaki! To je nepobitna resnica in proti tej resnici se borijo naši nasprotniki s prazno frazo „nemčurstvo“ . . . „Nemčurji“, — dobro, pa bomo „nem-

čurji“! Ali naj nas imenujejo kakor hočejo, — Avstrijci ostanemo in ne pustimo se zapeljati od plačanih srbskih ter ruskih agentov v veleizdajalstvo, — Štajerci in Korošci smo in ostanemo ter ne bodejo nikdar pripustili, da bi se te lepi deželi raztrgali in združili s Kranjsko, — nemščino zahtevamo za naše otroke, ker vemo, da se bodejo z njo boljši kos kruha priborili, — Slovenci bodeimo in naprej od Nemcev in Nemci od Slovencev kupovali, — vedno in povsod i vkljub vsemu surovemu psovanju prvakov dvigali bodeimo zeleno kmetjsko zastavo, ki nosi napis: **Skupno slovensko-nemško gospodarsko delo!**

In zdaj, gospodje, ki nas obmetavate z blatom, lučajte naprej . . . Vaše psovke nas ne zadenejo, vaše blato omaze le vam samim roke . . . Mi pa gremo korak za korakom naprej!

Politični pregled.

Štajerske deželnozborske volitve so torej popolnoma končane. Novi deželni zbor ni glede sestave od starega dosti spremenjen. Obsegal bo: 27 nemško-naprednih zastopnikov mest in trgov, 6 poslancev trgovskih in obrtnih zbornic (nemško napredni), rektor univerze (nemško napredni), 3 nemško-naprednih kmetjskih poslancev, nadalje 18 nemških klerikalcev z dvema škofoma, 12 slovenskih klerikalcev in 1 slovenskega liberalca ter 5 socialnih demokratov. Nemški naprednjaki imeli bodejo torej tudi v bodoče večino v deželnem zboru. Oni štejejo namreč skupno 49 poslancev. Vsi drugi (klerikalci, slovenski poslanci in socialisti) pa štejejo samo 38 poslancev. Ta izid volitev je zagotovilo, da se bode tudi zanaprej v štajerskem deželnem zboru gospodarsko politiko izvrševalo. Upamo, da se bode zbornica tudi zanaprej ozirala na velike potrebe spodnje Štajerske.

Vojaški dopust za časa žetve se je že lani dovolil. Zdaj so izšle še posebne določbe, ki se glasijo: S tem dopustom se hoče v prvi vrsti kmetom in poljskim delavcem pomagati. Kakor dopusti to vojaška služba, dovolil se lahko take „urlaube“ začasa žetve žitja, koruze, mrve, za vinsko trgatav, za obdelovanje vinogradov in za posebna dela pri sviloprejkah. Taki „urlaubi“ bi znašali redoma tri tedne. Vsak vojak ima za „urlaub“ pri raportu prositi. Kadar grejo odpuščeni zopet nazaj v vojaško službo, potrditi jim mora občinski predstojnik, da so res kmetjsko delo izvrševali. „Urlaub“ dovoli vojaški komandant in je odvisen od službenih razmer ter konduite vojaka. Odpuščeni vojaki morajo v civilni obleki oditi. Na železnici imajo ti „urlauberji“ pravico do onega znižanja cene, kakor aktivni vojaki sploh.

Za nadomestne rezerviste. Cesar je izdal 21. t. m. povelje, glasom katerega se morajo vsi izjemoma v vojaški službi obdržani nadomestni rezervisti zopet odpustiti. Potemtakem bodejo ti rezervisti že te dni zopet domu prišli. Vsled te aktivne službe se tem rezervistom prvo orožno vajo l. 1909 kot storjeno odpusti.

Vojaški izdatki naraščajo v vseh državah z grozovito hitrostjo. Od l. 1891 do l. 1907 so se zvišali izdatki za vojaštvo za:

na Nemškem	550 milijonev frankov
„ Angleškem	760 „
„ Avstro-Ogrskem	100 „
„ Italijanskem	60 „
„ Ruskem	550 „
„ Francoskem	160 „

Ako pregledamo za daljši čas razmerje državnih dolgov evropskih držav in izdatke ter obrestovanje dolgov vojaških izdatkov, dobimo to-le sliko:

	1866	1870	1887	1906
Državni dolgovi po nominalni svoti	66	75	117	148
dolgovih vojaških izdatkih	2-4	3-5	5-3	6-7

Od l. 1887 se je nominalna svota državnega dolga evropskih držav za 31 milijonev zvišala. Vojaške izdatke pa so v istem času za 75%, to je za 2.200 milijonev zvišali. Grozno!

Dopisi.

Potplat. Kmetijska podružnica Rogaska Slatina nas je v nedeljo 9. maja zopet s svojim obiskom počastila. Ob 2. ure popoldan zbralo se nas je lepa množica kmetov ki smo prišli radi na kmetijsko predavanje. Dnevni red je bil povsem zanimiv. Naš okrajni načelnik g. Josef Simony je kot predsednik podružnice nas zbrane pristrčno pozdravil in v lepem nemškem in slovenskem govoru se spominjal prav zaslužnega kmeta in občinskega predstojnika gospoda Martina Debelak od Sv. Mohorja, končno mu je izročil častno diplomu in bronasto medaljo kmetijske družbe kot javno priznanje njegovih zaslug, obljubil pa mu je gospod predsednik, da se ima nadejati še višje odlike. Gospod Debelak se je na to z ganljivimi besedami zahvalil in obljubil v gospodarskem delu napredovati. Jako zanimiv je bil njegov govor o teku lastnega življenja, tako je ta mož šele za 48 leti začel peške sejati iz katerih si je drevesca gojil, in dočkal ni samo sad od tega drevja, dočkal je celo da se je njegovo sadje na nemški razstavi sadja v Düsseldorfu za častno diplomu odlikovalo. Na odlikovanca, kakor tudi na gospoda Josefa Simony je spregovorilo še več kmetov in končno se je z „Živio!“-klici ta sijajna točka končala. K gospodarskemu razgovoru spregovoril podnačelnik Drogenig o travništvu s posebnim ozirom na po podjedih poškodovane travnike. Ko je še gospod načelnik Simony govoril o živalskih škodljivcih posebno o kebru (Maikäfer) o različnih gosencih in drugih merčesih, kakor tudi kaj je nasproti za storiti, se je med 15 po podjedih poškodovanih kmetov razdelilo precej travnega semena brezplačno. Dalje časa smo še ostali udje kmet, podružnice z odlikovanem g. Debelakom v veseli družbi. Bog ga živi še mnogo let! Mož je vsega spoštovanja že zategadelj vreden, ker ve politiko ločiti od gospodarskega dela.

Dobje pri Planini. Sprejmi, dragi „Stajerc“ nekatere novice od nas. Nakupičila se nam je že cela vrsta novosti, pa za danes le nekatere: V nedeljo dne 16. maja govoril je župnik Vurkelc v cerkvi iz prižnice izključno o deželno-zborskih volitvah; hujskal je na vse načine ljudstvo, nagovarjal naj voli klerikalne kandidate. Ali to mu pač ni v glavo padlo, da bi povedal sv. evangelje. Vurkelca je politika že tako daleč zapeljala, da je celo branje in razlaganje sv. evangelja opustil. Ako to ni resnica, Vurkelce, tožite nas! Radovedni smo, kaj porečejo prevzvišeni gospod knezoškof na to?! Pa še nekaj imamo o Vurkelcu povedati. Pred letom dni je nekdo po časnikih razglasil novico, da sta Vurkelc in Malika (Greter) v pozni noči špacirala in svitile zvezde preštevala. Vurkelcu pa je to težko djalo, tožiti si ni upal. Šel je do sosednega župnika k sv. Vidu pri Planini prosit, naj on dotičnega kmeta, kateri je to vidil, nagovori, da stvar kot neresnično prekliče. Da bi sosedni župnik napake našega župnika pokrnil, je res dotičnega kmeta ob priliki opravljenja spovedi opozoril, naj govorico o Vurkelcu in Maliki kot neresnično prekliče. Pošten kmet je župniku takoj odgovoril, da to ni mogoče prekljcati, ker je resnica in ker je že to stvar

tudi pri sodnji izpovedal. Oj ljudstvo! Premisli in sodi torej, kaj uganjajo dandanes črnhui; še na svetih mestih v spovednicah nagovarjajo ljudi, resnico zaničevati in laž za pravo trditi. Kje peša vera? Na to pač lahko vsak le malo pametni človek odgovori. Resnicoljub.

Iz Črešnjevca pri Slov. Bistrici. Mislili smo večkrat že, da se bode naš g. župnik Janez Sušnik vendar poboljšal, ako ga pustimo dalj časa v miru. Ali mi smo se motili! Motili so se tudi č. gospodje pri škofijstvu, kateri so tudi mislili, da je na Črešnjevcu nastopil mir, ako dalj časa, v časnikih ničesar iz Črešnjevca čitali niso. G. župnik Sušnik pa je bil in ostane, kakor „kolerič“ konj, kateri postane zmiraj hudobnejši, če nima zmiraj gajžle pred očmi. Predzadnjo nedeljo je naše učitelje iz prižnice psoval kod „brezverce“ ter dejal, naj jih ljudstvo iz šole vrže itd. Besno je tudi rohnol po poštenih možeh, zakaj ne pridejo k njemu k spovedi; tulil je da bode tiste vedno neprenehoma preganjal. Gospodek se jezi, da se ljudstvo njegove spovednice izogiblje ter se k kaplanovi lači. Ljudstvo pa išče pri spovednici pouka in duševne hrane, ne pa politične šuntarije in neumnosti. G. župnik, prašamo Vas odločno, ali je mogoče, da bi slepec slepca vodil? Ali ste se že očistili smrtnih grehov? Ali ste se oprali Vaše krvave roke, s katerimi ste natepli Vašo 80 let staro mater, katera je branila in zasledovala Vašo postopanje z neko osebo?! Ali ste že poravnali Vaše nesramne laži in obrekovanje, s katerimi neprenehoma poštene može blatite ter tistim kjerkoli mogoče škodujete? G. župnik, položite roko na srce ter odgovorite, ali ni ravno eden tistih mož, katerega najhujše sovražite, Vas rešil velikanske pogube in sodnijske kazni s tem da je odgovoril Vašo mater, ko je pribežala k njemu krvava ter ga jokaje prosila, naj jo k sodnji pelje, da sina župnika toži, odsotoval tudi še sosedu, da tudi tisti materni mili prošnji ni ustregel?! Kdor Vam je storil kedaj večjo dobroto? — Gotovo poznate zmisel § 153 k. z., kateri predpisuje v tem slučaju kazen od 1 do 5 let! Kolikor britkih solz pa je stara mati v drugih slučajih pretočila Vam je dobro znano, zakaj Vam povemo kedaj treba vsak čas na drugem mestu. Kdor Vam je odpustil te in druge grehe? Ti dogodki se ne dajo z nobeno lažjo ali zvijačo predrugačiti, in gotovo niste resnice gr. knezoškofijstvu povedali. In s takimi grehi preobloženi se še predrznete nas celo iz svetega mesta napadati; kaj neki mislite? Mi Vas ne napadamo zausno kakor Vi nas, prosimo Vas pa za odgovor brez ovinkov. „Stajerc“ bode sprejel od Vas vsak popravek. Gn. čst. knezoškofijstvu pa najjujndneje vprašamo, kako je to vendar mogoče, da za take značaje ni svarila?! Edina bramba zoper te so časniki; — seveda gosp. župnik Sušnik trdijo, da služi tistemu duhovnu, katerega časniki napadajo, to v čast, — toraj vsa čast in hvala, g. župnik Janez Sušnik, in veliko pohosa na tako čast! — Odgovorite, prosimo! Več faranov.

Ceste pri Rogatcu. Le redko kedaj dobiš, dragi naš „Stajerc“ iz žuljevih štancarskih rok kak dopis, tembolj važen je tedaj dogodek, kateri nas prisili, da Ti potožimo. Mi smo tako srečni, da imamo v bližini mrzlega mesarja ali šintarja, seveda to samo ob sebi ni nič hudega, če je tam vse v redu; ni nam pa vse eno če se tam napravi pod patronanco oblasti glavna zaloga svinj in iste čakajo potem cele tedne na komisijon. Tako je crknil na svinjski kugi okrajni marjasec menda tam v Rajnkovcu dne 14. ali 15. maja, danes 24. maja, ko se Vam poroča, še leži ta kadaver v šinterski bajti, v tovaršiji 6 drugih crknjenih sester. Seveda si boste, g. urednik in Vi cenjeni bralci mislili, da je to vse v ledenici shranjeno; pa se varate: vsi ti živalski kadavri so v slabi že na pol razpadli bajti shranjeni, (prijeten duh v okolici si lahko mislite). V smislu postave o kužnih boleznih sta občina kakor tudi knejederec svojo dolžnost storila in stvar pravčasno c. kr. okr. glavarstvu naznanila, dotični gospod pri okr. glav. pa je menda na § 18. dotične postave že čisto pozabil. Če se nas skuša na eni strani prepričati na nalezljivost kužne bolezni, nam vlada s takim počenjanjem naravnost slab zgled da in nas še bolj v našem mnenju potrdi, da ni noben greh, če crknjeno svinjo dovolj globoko doma

zakopamo. Cemu se na eni strani tako strogi proti nam kmetom postopa, medtem ko poklancani gospodje pri okr. glavarstvu stvar tako lahko vzamejo?! Seveda se bo odgovorilo, c. kr. okr. živinozdravnik ne more v 24 urah celo občinsko glavarstvo obletati, ker še nima „Luftballon“, kakor grof Zeppelin; temu pa moremo mi tumasti štancarji z vprašanjem zavrniti: kaj pa ima kovač klešč, zakaj pa je potem deželni živinozdravnik v Rogatcu, ali menda tu nima dovolj šola, da bi znal mrtvo žival pregledati; tako postopanje dotičnega poročevala pri c. kr. okr. glavarstvu je sposobno vse zaprati spodkopati. Če bi res na Štajerskem „Kmečka zveza“ živela, kakor se je po izidi zadnjih deželnozborskih volitvah trdilo, bi pač take naravnost rusovske razmere ne bile mogoče. Kje ste torej vi razni voditelji ljudstva? ste res slepi, kruljevi in gluhonemi, vi ki ste bili ob času volitev še tako zdravi?

Svičina. Od raznih krajev dobiš, ljubi „Stajerc“ žalostne novice, pa od nas dobiš zdaj pri dopis, ki pa ni žalosten, pač pa vesel. Hvala Bogu, hudiča pa figo, nam ni treba tožiti od slabih časov. V vinogradih je še precej lepo, volili smo pa tudi tako pametno, da nas ni treba biti sram pred svetom. Zdaj pa še nekaj veselja! Veš, naš gospod župnik že nemško govori zna. Zadnje nedelje je v cerkvi po evangelja po nemško zmirjal, zato pa zdaj vemo, da bo skoraj začel še nemško pridigovati. Kakor vidite, ljudje božji, je zmiraj boljši na svetu!

Iz Verhloga pri Slov. Bistrici. Naš črešnjec „muster župnik“ Janez Sušnik poprašal je dan po volitvi za izid volitve na Verhlogu obane. Ko je dobil odgovor, da so večinoma Kresnik volili, je župnik razsrdjen zažugal: No me bode te potrebovali, vas bóm že zapomnil! Mi Verložani pa Sušniku odgovorimo: da ga ne potrebujemo! Za šuntat in laži trostit je vsak dober, če ravno slabši; ako pa noče pridetiti beračit, bodo pa dobili občinski ubogi več podpore. V slučaju pa če nam bode uradno kljuboval, kakor ima že navado, bodemo mu pa že prišli pod koren. Bodemo mu dokazali, da je zato tukaj, da izpolnjuje svoje dolžnosti, ne pa samo da ga vzdržujemo in za njega plačujemo, pa tem pa bi nas sekiral. Janez, le po pameti; vsa čast in spoštovanje pred vrliimi duhovni, Verhložani.

Neverjetna nesramnost.

Izpod Donata pri Rogatcu smo sprejeli sledeči dopis: Znano je, da se je letošnja pomlad pojavila oziroma zelo močno razširila po št. Florijanski občini svinjska kuga. Kakor se je živinozdravniško uradno in sodnijsko dogladno, pričela se je kuga pri nekem Prah in Plevčaku v Brezovcu, občina Sv. Florijan. Prah, ki je bil občinski živino- in mesogleda, je dobro vedel, da so svinje bolane, zakonito bi moral bolezen in klanje za silo takoj občini naznaniti. Vendar znano je, da klerikalec, posebno Prahovega klibra, ne pozna postav in zakonov, jih ne izpolnjuje, tudi če so mu slednji znani. Saj za njega nimajo po rimskem pravu veljave. Njegov komendant je rimski župnik in kakoršnih misli in nazorov je pop, tako postopati mora njegov cekmošter. Vsled nenavadno nagle razširitve svinjske kuge zaukazalo se je županstvu Sv. Florijan zakonitim potom prekljcati in odrediti, da se vsako izvažanje prašičev in vsako trženje v svrhu omejitve te za nas kmete tako nevarne kuge prepove. Uradni živinozdravnik W. Irran iz Ptujja in rogaški deželni živinozdravnik H. Hinterlechner prepovedala sta pri vsakem komisijonalnem pohodu izvoz prašičev, da v posebnih krajih celo trženje s svinjami v občini sami. Vendar človek obrača, pop pa obrne! Pri sv. Florijanu je starodavna božja pot Marja Loržno. Navada je, da ob posebnih prilikah, kakor velikonočni, binkoštni pondelek, na Telovo itd. verne duše darujejo mlade prašičke. Verniki jih prineso v zakristijo in po službi božji jih na javni dražbi prodajata g. mežnar in g. župnik. Odkod so te živali, ali so zdrave, sampe ali celo bolane, se ne vpraša. Tudi se zakristija odpadkov ne osnaži. Ta navada nasprotuje najprimitivnejšem nazorom živinozdravstvene policije. Dočim mora imeti na sejmju vsak posestnik za svojega praseta natančno izdan potni list, sicer